

CARDINALEM
IULIANUM DE
SANCTI,
Praefectum Liturgiae
Paschalis, Romam.

Gratia et pax a Domino
nostro Iesu Christo.

Hodie, die
Resurrectionis, hora
tertia, dum altare
invisibiliter ascendit et
hostia sacratissima
elevatur, Sol, qui
semper lumen vitae
diffundit, subita
obscuritate obvolutus
est.

Non nubes, non vapor,
non fumus hoc fecit, sed
ipsa lux, velut senecta

fessa, subsedit, colorata
pallore mortis.

Populus obstupuit;
quidam ceciderunt; alii
clamaverunt; alii autem
fleverunt sine voce.

Ego ipse, in medio
altaris, manus elevans,
vidi, et cor meum
contremuit.

Hoc non erat signum
irae, nec vox
misericordiae.

Hoc erat apertio silentii.

Non erat iudicium, sed
abcessus.

Non erat tonitrus, sed
suspizium caeli.

Benedictus sollemniter
ab ore nostro cantabatur,
sed caeli vox non
respondebat.

Clerici psallebant, sed
tecta sonum non
reddebant.

Quomodo fides crescat,
ubi ipsa lux mutatur?

Ego timeo, ne lux fidei in
tenebris abscondatur.

Scribo tibi, Iuliane, ut
hoc testimonium inter
acta recondas, non ut
monimentum victoriae,
sed ut memoriale
desolationis.

Depone hanc epistolam
sub altari Sanctae
Caeciliae, quae etiam in
silentio canere didicit.

Et inscribe:

Die Resurrectionis,
cum Sol deficeret, vocem
caeli audire non licuit.
Deus non iudicavit, sed
silet.

In fide et lacrimis,

Paulus Quartus,
Pontifex Maximus,
Servus servorum Dei,

ROMA